

Ένα

άρθρο που πρέπει να προσέξουμε αγαπητοί μου αναγνώστες αν θέλουμε να αντισταθούμε στο σύστημα και στην Εποχή του Φόβου της κρίσης, πρέπει επαναπροσδιορίσουμε τις Παραδοσιακές και Ορθόδοξες αξίες μας. Ευχαριστούμε θερμώς τον καθηγητή θεολόγο Θεόδωρο Ι. Ρηγινιώτη για το ωφέλιμο άρθρο του στην «Αέναη επΑνάσταση». «Οι μεγαλύτεροι ήρωες της Ρωμηοσύνης συγκαταλέγονται μεταξύ των αγίων. Η Ρωμηοσύνη δέν αποδεικνύεται. Περιγράφεται. Δεν χρειάζεται απολογητάς. Είναι απλώς αυτό πού είναι. Τό δέχεται κανείς ή τό απορρίπτει. Καί σήμεραν άλλοι παραμένουν Ρωμηοί, άλλοι όμως αμερικανεύουν, ρωσεύουν, φραντσεύουν, αγγλεύουν, δηλαδή γραικεύουν». (π. Ιωάννης Ρωμανίδης, Ρωμηοσύνη). **Οι θρησκευτικές γιορτές ως παράγοντας ποιότητας ζωής** Του Θεόδωρου Ι. Ρηγινιώτη Στον πολιτισμό μας, τον ελληνικό, το ρωμαϊκό (και ρωμαϊκό = ό,τι κοινό στοιχείο μοιραζόμαστε με τους άλλους

ορθόδοξους λαούς της Γης), ο χρόνος είναι γεμάτος γιορτές. Γιορτές του Χριστού, της Παναγίας και των αγίων μας, που είναι δικοί μας, ορθόδοξοι, όπως κι εμείς, και πολύ συχνά έζησαν στα ίδια μέρη που ζούμε κι εμείς οι ίδιοι. Η πιο συχνή ορθόδοξη γιορτή, που έρχεται ξανά και ξανά κάθε εβδομάδα και είναι από τις μεγαλύτερες της χριστιανοσύνης (ισότιμη με το Πάσχα!) είναι η μέρα της Κυριακής. «Κυριακή ημέρα» σημαίνει «ημέρα του Κυρίου», δηλ. του Ιησού Χριστού. Είναι η μέρα που πηγαίνουμε στη λειτουργία, μια τελετή επανάληψης του Μυστικού Δείπνου, που μας ενώνει με όλους τους ορθόδοξους χριστιανούς όλων των λαών, ακόμη και με τις ψυχές των νεκρών μας, με τους αγίους, τους αγγέλους, την Παναγία και το Χριστό (όλοι – ουρανός και γη – συμμετέχουν στην κυριακάτικη λειτουργία, όπως το είδε και ο άγιος απόστολος Ιωάννης στην Αποκάλυψη «εν τη Κυριακή ημέρα», Αποκ. 1, 10). Είναι η μέρα που μεταλαμβάνουμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού και ενωνόμαστε μαζί Του, δηλαδή βάζουμε μέσα μας το Θεό και γινόμαστε κι εμείς μικροί Θεοί, μικροί Χριστοί, για να πάρουμε δυνάμεις και να γίνουμε μεγάλοι Θεοί και μεγάλοι Χριστοί, όσο βέβαια είναι δυνατόν να γίνει αυτό σ' έναν άνθρωπο (να γίνουμε, δηλαδή, άγιοι, όσο μπορούμε – και μπορούμε να γίνουμε πάρα πολύ μεγάλοι άγιοι, αν φυσικά το θέλουμε). Η Κυριακή, η γιορτινή και πολυτραγουδισμένη Κυριακή μας, είναι η μέρα, κατά την οποία δεν γονατίζουμε για να προσευχηθούμε, αλλά στεκόμαστε όρθιοι, σαν ίσοι, μπροστά στο Θεό, για να θυμόμαστε πως είμαστε ελεύθεροι κι όχι σκλάβοι. Εκτός αυτού, γενικά οι θρησκευτικές μας γιορτές είναι ένας σημαντικός παράγοντας που δίνει ποιότητα στη ζωή μας, ιδιαίτερα στις παραδοσιακές εποχές, όταν οι άνθρωποι όχι απλά τις γιόρταζαν με ενθουσιασμό, αλλά κυριολεκτικά καθόριζαν το καθημερινό τους πρόγραμμα με βάση τις γιορτές και τις νηστείες της Ορθόδοξης Εκκλησίας, που είμαστε εμείς οι ίδιοι («Εκκλησία» = εμείς ενωμένοι, όλοι μαζί). Το όφελος από τις γιορτές αυτές έχει και κοινωνικές αιτίες και πνευματικές. Οι κοινωνικές: Με τις γιορτές, ιδιαίτερα αυτές που είναι και αργίες (σχόλες) ή που γιορτάζουν οι άγιοι του χωριού μας ή της ενορίας μας, σπάει η μονοτονία της καθημερινότητας και οι άνθρωποι έχουν την ευκαιρία να κάνουν ακριβώς αυτό που λέει η λέξη: να γιορτάσουν! Και μάλιστα να γιορτάσουν όλοι μαζί, να περάσουν χρόνο με την οικογένειά τους, αλλά και να συναντηθούν στην εκκλησία – και αργότερα, σε παρεάκια ή στο πανηγύρι, που κάποτε βέβαια δεν ήταν μαζικοποιημένο, απρόσωπο και εμπορικό – με ολόκληρη την τοπική κοινωνία, στην οποία ζούσαν, και να έρθουν πιο κοντά ο ένας στον άλλο. Επίσης, όχι απλά ξεκουράζονται από την εργασία τους, αλλά – το σπουδαιότερο – συνειδητοποιούν πως δεν είναι ζώα (που δεν έχουν γιορτές και αργίες), ούτε σκλάβοι, υποβιβασμένοι στο επίπεδο του ζώου, αλλά ελεύθεροι Άνθρωποι, που έχουν το δικαίωμα να ξεκουραστούν και να γιορτάσουν όταν θέλουν. Και μάλιστα Άνθρωποι που συνδέονται με το Θεό, γιατί οι δικές μας οι γιορτές είναι γιορτές του Χριστού, της Παναγίας και των αγίων, με τους οποίους συνδεόμαστε κατά τον εορτασμό

τους, και όχι άσχετες γιορτές, που δεν μας εκτοξεύουν στον ουρανό, όπως οι σύγχρονες «Παγκόσμιες Ημέρες», που εισαγάγαμε απ' έξω. Και οι γιορτές μας βέβαια είναι Παγκόσμιες Ημέρες: δεν υπάρχει τίποτα πιο παγκόσμιο από το Χριστό, από τη Γέννηση και την Ανάστασή Του κι από το ότι κάποιοι άνθρωποι (με τη ζωή τους ή με το μαρτύριό τους) έγιναν άγιοι και μας προσκαλούν κι εμάς στην αγιότητα. Όλα αυτά ενώνουν τους ανθρώπους, δεν τους χωρίζουν. Αυτό το τελευταίο είναι ο πνευματικός λόγος, που οι θρησκευτικές μας γιορτές προσδίδουν ποιότητα στη ζωή μας και στη ζωή της οικογένειάς μας και γενικότερα στην κοινωνία μας: ότι αποτελούν πηγές θείας χάριτος και γέφυρες που συνδέουν (πραγματικά, όχι συμβολικά) τη γη με τον ουρανό. Ο εορτασμός αυτός σήμερα φαίνεται να έχει υποβαθμιστεί αρκετά. Για μας όλες οι μέρες έχουν γίνει ίδιες, συχνά δεν υπάρχει ούτε αργία Κυριακής (μόνο «κυλιόμενα ρεπό» σε τυχαίες μέρες, διαφορετικές για κάθε μέλος της οικογένειάς μας). Δεν υπάρχει στη ζωή μας ενθουσιασμός, ούτε ενότητα με την τοπική μας κοινωνία, ούτε στροφή προς τον ουρανό: είμαστε σκυφτοί και νιώθουμε αγχωμένοι, πανικόβλητοι και δυστυχημένοι... Δεν υπάρχει η σύνδεση με τους αγίους μας, ίσως δεν ξέρουμε καν ποιοι είναι οι άγιοι του χωριού μας ή της ενορίας μας – ή δεν ξέρουμε καν σε ποια ενορία ανήκουμε ή δεν έχουμε ακούσει ούτε τη λέξη «ενορία» – ούτε κι έχουμε τη συνείδηση ότι είμαστε ελεύθεροι Άνθρωποι ή Άνθρωποι συνδεόμενοι με το Θεό, συνεορτάζοντες με την Παναγία, τους αγγέλους και τους αγίους. Είμαστε πλάσματα μοναχικά, που δεν ξέρουν αν δουλεύουν για να ζουν ή ζουν για να δουλεύουν και να κερδίζουν από το μόχθο τους κάποιοι άλλοι... Δυο μόνο γιορτές έχουν έρθει απ' έξω, για να σπάσουν τη μονοτονία της αδιάκοπης εργασίας: τα γενέθλια και το Σαββατόβραδο. Φύγανε οι λαμπροστολισμένες πανανθρώπινες γιορτές των αγίων μας και αντικαταστάθηκαν από τα γενέθλιά μας και το Σαββατόβραδο. Τα γενέθλια γιορτάζουμε το Εγώ μας, το κέντρο του εγωκεντρικού μας κόσμου (ενώ στη γιορτή του ονόματός μας, το κέντρο είναι ο άγιός μας, που είναι και πρότυπό μας), ενώ το Σαββατόβραδο ξεσπάμε μαζικά πίνοντας στα μπαρ, όταν έχουμε λεφτά φυσικά. Και την άλλη μέρα, Κυριακή πρωί, είμαστε τέζα και ούτε σκέψη για να πάμε στην Εκκλησία (κάποιοι ενοχλούνται κι από τις ...καμπάνες, σα να βρισκόμαστε στην Τουρκοκρατία)... Αυτές οι δυο γιορτές δεν γιατρεύουν τη μοναξιά μας και το αίσθημα ότι είμαστε δούλοι σε κάποιους αόρατους αφέντες ή «στη μοίρα» ή στη ζωή. Γι' αυτό τα γενέθλια, όσο μεγαλώνουμε, μας προκαλούν θλίψη. Γι' αυτό και τα Χριστούγεννα σε πολλούς προκαλούν θλίψη, γιατί ξέχασαν πως είναι η γιορτή όλων των χριστιανών και του ίδιου του Χριστού και νομίζουν πως είναι μια μέρα σαν τις άλλες – κι αν δεν έχουν αυτά που θέλουν ή αυτούς που θέλουν, τότε λυπούνται και μιλάμε για μελαγχολία των εορτών και για αυτοκτονίες των εορτών... Για να μην παρεξηγούμαι, δεν κηρύσσω τον πόλεμο κατά των γενεθλίων, που δίνουν χαρά στα παιδιά. Αλλά ας μην ξεχνάμε πως τα γενέθλια «είναι μόνο για τα παιδιά», ενώ οι δικές μας

ορθόδοξες γιορτές είναι και για τους μεγάλους και για τα παιδιά και τα εφοδιάζουν με πνευματικά εφόδια για όταν θα έχουν γίνει μεγάλοι. Ο Ιούλης, όπως και ο Νοέμβρης, είναι οι μήνες με τις περισσότερες γνωστές στο λαό μας ορθόδοξες γιορτές!... Μετράω γιορτές που ξέρει και μου λέει, απ' όταν ήμουν μικρός, η μητέρα μου (πολύτιμη κληρονομιά της): Των αγίων Αναργύρων Ιατρών Κοσμά και Δαμιανού (1 Ιουλίου), της αγίας Κυριακής (7 Ιουλίου), του αγίου Προκοπίου (8 Ιουλίου), της αγίας Ευφημίας και Όλγας (11 Ιουλίου), των αγίων Κηρύκου και Ιουλίτης (15 Ιουλίου), της αγίας Μαρίνας (17 Ιουλίου), του προφήτη Ηλία (20 Ιουλίου), της αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής (22 Ιουλίου), της αγίας Άννας (25 Ιουλίου), της αγίας Παρασκευής (26 Ιουλίου), του αγίου Παντελεήμονα (27 Ιουλίου), της αγίας Ειρήνης Χρυσοβαλάντου (28 Ιουλίου). Ας προσθέσω και του αγίου Ιωάννη Μαξίμοβιτς (2 Ιουλίου – μαζί με της Παναγίας των Βλαχερνών), του αγίου Ανδρέα Κρήτης (4 Ιουλίου – του μεγάλου ποιητή και μουσικού), αλλά και ότι είναι η επέτειος της μνήμης δυο κορυφαίων αγίων της εποχής μας, του γέροντα Παΐσιου και του γέροντα Σωφρόνιου του Έσσεξ (11 και 12 Ιουλίου). Η οικονομική κρίση λοιπόν τρίζει τα δόντια, αλλά έχω πολλές μέρες να γιορτάσω μαζί με την οικογένειά μου και τους φίλους μου! Παράθυρα γεμάτα ουρανό, γέφυρες που με πάνε στον ουρανό! Αλλά τι αξία έχει να πάω μόνος μου; Πάμε όλοι μαζί, αδέρφια! Καλές γιορτές! Επιμέλεια-τονισμοί: Σοφία Ντρέκου/Αέναη επ'Ανάσταση Γράφει ο Θεόδωρος Ι. Ρηγινιώτης **Πηγή:** zoiforos.gr